

NASIL OLUR?

Nihatcan KARAGÖZ

NASIL OLUR?

Bazen duygu ve düşüncelerini anlatsan da yazsan da yetersiz kalır, bazen öyle şeyler hissedersin ki ne seni anlayan çıkar ne de senin yaşadığın duyguları yaşayan ama bu anlatacaklarım sizlerin iç dünyanızda az da olsa bir şeyler kıpırdatırsa ne mutlu bana.

Hikâye, projeden bir hafta önce kamyonla, okullara ulaşması gereken kolileri bırakmaya gittiğimde başlamıştı. Siirt il sınırına yakın bir yerde mola vermiştik. Başımın ağrısından dolayı girdiğimiz dinlenme tesisinde, 14-15 yaşlarında bir çocuğa sordum, dedim; “abim ağrı kesiciniz var mı?” Hemen der demez cebinden çıkardığı ağrı kesicisini bana uzatıp dedi; “buyur abi”. Yanındaki usta bana; “abicim iyimisin? Bi elini yüzünü yıka istersen” dedi....

Dağları, ovaları, Botan Çayını düşünüyorum gözümün önünde hepsi akıp gidiyor... adeta bir film şeridi gibi akıp gidiyor ama o çocuklar, o simalar, o unutulmaz anlar... akmıyor, durduruyor beni adeta ileri sarmaktan. Neden mi?

Ahmet geliyor aklıma...

Nasıl Olur da birkaç saatte bağlanabilir bir çocuk bir insana?

Nasıl Olur da seni serinletmek için arkadaşının kitabını

alıp sana yelpaze yapar,

Nasıl Olur da bu kadar ince düşünebilir?

Kübra geliyor aklıma...

Nasıl Olur da hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilir?

Nasıl Olur da benim karşımda, benim üzüleceğimi düşünüp, ağlamayıp daha sonrasında hıçkırığa hıçkırığa ağlar?

Nasıl Olur da düşünmeyeyim?

Havvanur geliyor aklıma...

Havvanur'un köyüne hareket etmeye hazırlanan minibüs.

Dışarıda ben, içeride de Havvanur, gözü yaşlı Havvanur. Son anlar,

“abi söz çalışacağım, hayallerime ulaşacağım sana söz veriyorum başaracağım abi”

derken minibüsün hareket etmesiyle konuşmasını keserek, elini sallayarak

“hoşça kal Nihatcan abi” demesini

Nasıl Olur da hiç yaşanmamış gibi görmezden gelebilirim?

Hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir vedalaşma!

Hüseyin geliyor aklıma. Gece, Hüseyin hocanın gece sunumundaki, ölü kuşların midelerinden çıkan plastik atıkları gördükten sonra

“ya abi insanlar niye böyle! neden çöpleri çöp kovasına atmıyor! hayvanlar ölüyor!” diyen, merhametiyle beni ısıtan o çocuk.

Duyarsız insanların düşünmediğini düşünen bu çocuğu,

Nasıl Olur da unutabilirim?

5.sınıfa başlayan Hira geliyor aklıma... Yatılı ortaokuluna başlayalı henüz bir hafta

olmuş. Çocuklarla beraber söylediğim türkü ona annesini hatırlatıyor. Annesini

özlediğinden dolayı gözü yaşlı. “Abim özür dilerim benim hatam... ”

diyorum, sözlerimi bitirmeden minik parmağıyla beni susturarak,

“abi sus abi, sen bir şey yapmadın ben sadece annemi özledim, lütfen üzülme abi, senin suçun yok” diyor, insanın içini ısıtan bir ses tonuyla.

İnsan **Nasıl Olur da** unutabilir Hira yı?

İnsan nasıl ileri sarabilir ki bu hikâyeyi?

Hira'nın içimi sızlatan ağlamasından sonra

“üzülme abi “diyerek bir anda içimi ısıtmasını...

Nasıl Olur da düşünmeden devam edebilirim?

Ağlamaktan başka daha güzel bir yolu var mıdır ki sevgiyi ifade etmenin...
İşte bu çocuklar daha nicesi ağlıyor çünkü gönül veriyor,
seviyor İLKYARlı abi ve ablalarını.

Onlar gibi olmak istiyor, onlar gibi üniversite okuyup hayallerine ulaşmak istiyor.
Gözlerinden akan her damla yaşla birlikte verdikleri her söz

“abi ben başaracağım, okuyacağım hakim olacağım, doktor olacağım,
bilim insanı olup insanlara, ülkeme faydalı olacağım,
hayallerimin peşinden koşacağım, senin yüzünü kara çıkarmayacağım abi”

İşte O Zaman Daha İyi Anlıyor İnsan

Niçin Bunca Emek Verildi

Niçin Bunca Yollara Düşüldü?

Evet şehirdeki çocuklar gibi bir cep
telefonuna sahip değiller.

Onlar gibi teknolojiyle iç içe yaşamıyorlar.

Evet üstleri başları toz içerisinde,

elleri ceviz kabuğundan dolayı

kapkara

fakat kalpleri bir kar gibi bembeyaz.

Düşünüyorum **Nasıl Olur da**

bu çocukların hayallerine

ortak olmayıp onlara bi el

uzatmayayım?

Nasıl Olur da onları

dağlarda,

YBO da ailelerinden

uzak

kendi hayal

dünyalarının içerisinde

yapayalnız bırakayım?

Nasıl Olur da onların bu adil

olmayan koşullarda

hayallerine ulaşmasını bekliyeyim?

İLKYAR YOLCUSU KALMASIN! Siirt/ Meydandere
Köüü: Patnatla köüdeki cocukları etkinliöe davet ederken

Bir sınıf düşünün sınıfın mevcudu 5-6 kişi hepsi ilkokul çocuğu

kimisi 1'e yeni başlamış

kimisi 3'e kimisi 4 e, hepsi aynı sınıfta okuyor.

İlk başta kendi kendime dedim "ben daha önce bu anı düşlemişim",

Babam bana çocukken, 55 yıl önce köyünde okuduğu ilkokulunun hatıralarını anlatırdı.

Onlarda tüm ilkokul aynı sınıfta eğitim görmüşlerdi.

Ben hep şaşırmışım bu duruma,

Nasıl Olur da farklı sınıflar bir arada okuyabilir?

Hep merak etmişim, o zamanlar nasıldı acaba?

Babamın anlattıklarını hayal ederdim.

İşte o hayalimdeki köy, işte o çocuklar tam da Siirt projesindeydi.

Ben o anın içerisindeydim.

İnanamıyorum hala, o iki haftalık süreç

sanki 55 yıl öncesinde yaşanmış gibiydi.

Öyle hissediyordum....

Taa ki proje bittikten sonra memleketime dönerken

bir büyükşehirin ilçesindeki dinlenme tesisinde duruncaya kadar...

Ateşim vardı, otobüsten indim tirtir titriyordum hemen birine abi ateş düşürücü var mı dedim, "kardeşim YOK "dedi, ilgisiz bir tavırla.

Ayaz soğuşunda dışarıda montsuz gezer gibi içim titredi

ama bu rahatsızlığımın titreyişi değildi...

EVET İŞTE TAM DA O AN kendi kendime dedim ki;

“hikâye BİTTİ !“

İçimi bir üzüntü kapladı.

O coğrafya, oradaki misafirperver ve sıcakkanlı insanlar t

abi en unutulmaz olanlar: ÇOCUKLAR.

Dışarıda su roketi fırlatacağz dediğimde,

“abi roketle birlikte sen de gidicek misin?”

O meraklı gözler, o masum bakışlar, daha niceleri hepsi bitti diye düşünmüştüm.

Ancak HAYIR BİTMEDİ!

Bu hikâye, İLKİYAR var olana kadar DEVAM EDECEK!

İLKİYAR' ın varlığı;

bu yola gönül veren, maddi ve manevi emek veren,

kalpleri güzel insanlar tarafından DEVAM EDECEK.

Nihatcan Karagöz

Makina Mühendisliği 4.Sınıf Öğrencisi

